

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΙΑ

3η Μαΐου 2014

Είναι φυσιολογικό, με τόσα προβλήματα που μας ταλανίζουν, να ασχολούμαστε με τα δεινά του οίκου μας. Όμως, καθώς πλησιάζουν ευρωπαϊκού βεληνεκούς εκλογές, έχει σημασία να ρίξουμε μια ματιά στο τι γίνεται στην υπόλοιπη Ευρώπη. Οι ειδήσεις εξ Εσπερίας που ακολουθούν θέτουν τα εγκλήματα που επιτελούνται στην Ελλάδα σε ένα γενικότερο πλαίσιο, βοηθώντας μας να κατανοήσουμε πως λειτουργεί το ευρωπαϊκό κατεστημένο: με πρόγραμμα και συντονισμένα εναντίον όλων των ευρωπαίων ταυτόχρονα!

Ισπανία

Όποια εφημερίδα διαβάσουμε θα μας πει ότι η Ισπανία ξέφυγε από την κρίση και βρίσκεται σε φάση ανάκαμψης. Η ανεργία έχει μειωθεί, έστω και λίγο, ενώ το ΑΕΠ της χώρας σταμάτησε να μειώνεται και αυξάνεται ξανά αργά αλλά σταθερά. Η λιτότητα, το ισπανικό Μνημόνιο και η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών πέτυχε (σας θυμίζει κάτι αυτό;).

Κι όμως. Αν ξαναδούμε τα στοιχεία προσεκτικά, θα δούμε ότι, ενώ το ποσοστό ανεργίας πράγματι μειώθηκε λίγο, παράλληλα **μειώθηκαν** δύο άλλα νούμερα: Ο συνολικός αριθμός των θέσεων εργασίας και ο αριθμός των Ισπανών μεταξύ 18 και 65 που απαρτίζουν την αγορά εργασίας (ως εργαζόμενοι ή άνεργοι). Πως γίνεται αυτό; Πολύ απλά, ένας μεγάλος αριθμός (ιδίως νέων) εργαζόμενων μετανάστευσαν ενώ ένας άλλος εξ ίσου μεγάλος αριθμός (ιδίως γυναικών και ατόμων άνω των 45) αποκαρδιώθηκε, έπαψε να ψάχνει για δουλειά, και εξέπεσε της αγοράς εργασίας. Έτσι, αν και οι θέσεις εργασίας είναι λιγότερες, το ποσοστό ανεργίας (το οποίο δίδεται από τον λόγο αριθμού ανέργων προς τον αριθμό όσων είναι εργαζόμενοι ή ψάχνουν να βρουν δουλειά) μειώθηκε.

Και δεν είναι μόνο το γεγονός ότι η «πτώση» του ποσοστού ανεργίας ουσιαστικά οφείλεται στην κατάρρευση του αριθμού των εν δυνάμει εργαζομένων (κι όχι της αύξησης των θέσεων εργασίας). Ο συνάδελφος, οικονομολόγος, Juan Laborda αποδεικνύει με τις μελέτες του ότι ακόμα και οι θέσεις εργασίας που παραμένουν γίνονται όλο και λιγότερο ποιοτικές: εργαζόμενοι πλήρους απασχόλησης εξαναγκάζονται να περάσουν σε καθεστώς μερικής απασχόλησης, θέσεις εργασίας εξειδικευμένων εργατών χάνονται και αναπληρώνονται από θέσεις ανειδίκευτων, με κατώτατους μισθούς κλπ.

Όσο για την αύξηση του ισπανικού ΑΕΠ, ο Juan Laborda εξηγεί ότι πρόκειται για στατιστική οφθαλμαπάτη. Ναι, είναι αλήθεια ότι, **σε σταθερές τιμές**, το ΑΕΠ της Ισπανίας σταμάτησε να μειώνεται και αυξήθηκε λίγο. Όμως, οι τιμές δεν είναι σταθερές αλλά, λόγω ύφεσης, μειώνονται. Όταν το εθνικό εισόδημα, μετρημένο σε ευρώ, μειώνεται, π.χ. κατά 1% αλλά, την ίδια στιγμή, ο τιμάρημος (οι μέσες τιμές) μειώνεται κατά 2%, τότε το πραγματικό ΑΕΠ (ή το ΑΕΠ σε σταθερές τιμές)

φαίνεται να... αυξάνεται κατά 1%! Στην πραγματικότητα όμως οι πολίτες έχουν λιγότερα ευρώ στην τσέπη τους και τα χρέη τους αυξάνουν (κι ας μειώνονται οι τιμές των Μερσεντές ή των διακοπών σε εξωτικά νησιά).

Βλέπουμε δηλαδή ότι η προπαγάνδα περί Greek Success Story δεν περιορίζεται στην Ελλάδα. Αντίστοιχη προπαγάνδα έχουμε και στην Ισπανία (και στην Πορτογαλία, στην Ιρλανδία, παντού). Το χειρότερο είναι ότι κοινή είναι κι η εμπειρία του αυξανόμενου αυταρχισμού. Η εφημερίδα [El Semanal Digital](#), μετά την δημοσίευση από τον Laborda των παραπάνω στοιχείων, αναφέρει ότι η κυβέρνηση προειδοποίησε τον Laborda κι άλλους οικονομολόγους που αναδεικνύουν τα προπαγανδιστικά ψέμματα των κυβερνήσεων στην Μαδρίτη, του Βερολίνου, των Βρυξελλών και της Φραγκφούρτης, ότι μπαίνουν σε μαύρη λίστα ως «επαγγελματίες Κασσάνδρες» και ότι δεν πρέπει να υπολογίζουν πως οι κυβερνήτες θα τους αντιμετωπίσουν με «θερμές καρδιές» - έκφραση που εγκυμονεί σοβαρή απειλή. Όσοι εξ ημών έχουμε αντιμετωπίσει αντίστοιχες κατηγορίες στην Ελλάδα (π.χ. ως Κασσάνδρες επειδή προβλέπαμε ανεργία στο 30%, ως εθνοπροδότες επειδή λέγαμε ότι το χρέος θα αναδιρθρωθεί) διακρίνουμε μια συνέπεια στον μισανθρωπισμό και τις μεθόδους του ευρωπαϊκού κατεστημένου.

Ιταλία

Πριν μήνες έγραφα πως οι ιταλικές τράπεζες παραμένουν βαθιά πτωχευμένες (όπως και οι ελληνικές, οι ισπανικές κλπ). Οι κυβερνήτες και οι υποτακτικοί τους μου απαντούσαν ότι δεν ξέρω τι λέω και απαιτούσαν «στοιχεία και υλικό» που να αποδεικνύουν του λόγου το αληθές. Την περασμένη εβδομάδα αυτά τα «στοιχεία και υλικό» τα έδωσαν την δημοσιότητα οι ίδιες οι ιταλικές τράπεζες, και συγκεκριμένα η Unidredit και η Intensa. (*) Ακούσατε τίποτα για αυτό; Πάω στοίχημα πως όχι.

Η ανακοίνωση, βεβαίως, έγινε με τρόπο που μόνο όσοι γνωρίζουν από αυτά μπορούν να την ερμηνεύσουν. Έλεγε τα εξής: «Οι δύο μεγαλύτερες τράπεζες την Ιταλίας θα συνεργαστούν με δύο αμερικανικούς χρηματοπιστωτικούς οίκους ώστε να τοποθετήσουν μη εξυπηρετούμενα δάνεια σε ειδικό χρηματοπιστωτικό όχημα που θα προσφέρει νέα κεφάλαια στους χειμαζόμενους δανειολήπτες.»

Τι σημαίνουν αυτά τα ακαταλαβίστικα; Η Unidredit (όπως φωνάζω εδώ και χρόνια) έχει πνιγεί από μη εξυπηρετούμενα δάνεια που, επισήμως, ανέρχονται στα 87 δις ευρώ. Η Intensa αντιμετωπίζει αντίστοιχο πρόβλημα της τάξης των (και πάλι επισήμως) 55 δις ευρώ. Οι δύο αυτές τράπεζες τα βρήκαν με δύο αμερικανικούς οίκους για να ξεφορτωθούν αυτές τις ζημιές. Ποιοι είναι οι καλοί αυτοί οίκοι; Ο ένας λέγεται Alvarez & Marsal. Ιδρύθηκε το 1983 κι έγινε παγκοσμίως γνωστός λόγω των τεραστίων κερδών που έβγαλε αναλαμβάνοντας εργολαβικά την διεύθυνση της πτώχευσης της Arthur Andersen (της βρώμικης εταιρείας λογιστικών υπηρεσιών που βοήθησε την Enron να κρύβει τα οικονομικά της εγκλήματα) και, βεβαίως, της Lehman Brothers το 2008. Ο

δεύτερος αμερικανικός οίκος είναι η KKR που, πριν τέσσερα χρόνια, δημιούργησε την θυγατρική KKR Asset Management ώστε να επενδύσει 2 δις στην χρηματοδότηση επιχειρήσεων υπο κατάρρευση με στόχο να κερδίσει πουλώντας τες κομμάτι-κομμάτι, αφού τις διαλύσει

Εν συντομία, οι δύο μεγαλύτερες τράπεζες της Ιταλίας, σε αραστή συνεργασία με αρπακτικές αμερικανικές εταιρείες, και χρησιμοποιώντας τις πλάτες των ιταλών πολιτών (εν αγνοία των τελευταίων) ρίχνουν στον Καιάδα χιλιάδες ιταλικές επιχειρήσεις για να γλυτώσουν οι ίδιες. Κι όλα αυτά υπό το γνωστό πέπλο της σιωπής.

Γερμανία

Το περιοδικό Business Week, την περασμένη εβδομάδα, περιέχει συνέντευξη του Προέδρου του Γερμανικού Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών (DIW), του κ. Marcel Fratzscher. Σε αυτή την συνέντευξη (**) ο κ. Fratzscher κάνει την εξής συνταρακτική (και ορθή) διαπίστωση:

«Από το 2000, έχουμε χάσει [σημ. εννοεί [εμείς οι γερμανοί]] 400 δις ευρώ στο εξωτερικό... από άστοχες επενδύσεις. Τα χρήματα αυτά εξαυλώθηκαν. Οι τράπεζες της Β. Αμερικής κατάφεραν να τραβήξουν μέρος αυτών των χρημάτων πουλώντας χαρτιά ψεδούς αξίας. Οι γερμανικές τοπικές τράπεζες (οι Landesbanken) έχασαν ένα τρελλό ποσό χρημάτων, το ίδιο κι άλλες ιδιωτικές τράπεζες. Εξ αιτίας των μηδενικών τόκων που εισπράττουν οι γερμανικές τράπεζες και ασφαλιστικές εταιρείες από την Ν. Ευρώπη, ακόμα κι όταν δεν χάνονται τα κεφάλαιά μας, οι αποδόσεις τους είναι ισχνές.»

Από εμένα, ουδέν περαιτέρω σχόλιον...

(*) Εδώ θα βρείτε το σχετικό άρθρο του Martin Arnold στους Financial Times: <http://www.ft.com/cms/s/0/6f23b496-c9a0-11e3-99cc-00144feabdc0.html#ixzz2zd2KqVFd>

(**) Μπορείτε να την βρείτε εδώ: http://www.wiwo.de/politik/konjunktur/investitionen-diw-chef-fratzscher-und-ifo-praesident-sinn-beklagen-massive-vermoegensverluste-im-ausland/9771998.html?utm_source=twitterfeed&utm_medium=twitter